

Évközi 2. vasárnap 2014.

Bevezetés

A mai évközi 2. vasárnap evangéliumában Keresztelő ajkáról halljuk majd e szavakat: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

A bűn mocsarában élő Testvéreim, hiszünk mi még az Úr Jézus bűnbocsátó hatalmában? Van e még egyáltalán valami, amit bűnnek tartunk e világban? És a saját életünkben? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket!

Kirie litánia

Urunk Jézus, Te vagy a gyengék erősítője. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy az elveszettek megmentője. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy a bűnösök üdvözítője. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

A mai ember fülében idegenül hangzik a bibliai kifejezés: Isten báránya! Aki elveszi a világ bűneit." Különösnek találjuk, hogy az Isten Fiát báránynak nevezzük. Ennek megértéséhez, helyes értékeléséhez tudnunk kell, hogy az ószövetségi Izraelben a leölt bárányok jelentették azt az áldozati ajándékot, amit engesztelésül ajánlottak fel Istennek.

Amikor tehát Keresztelő Szent János Isten Bárányának nevezi Jézust, ezzel igen lényeges hitigazságot mond ki. Azt, tudni illik, hogy Jézusnak, és csak neki van bűnöket törölő, poklot záró és mennyországot nyitó hatalma.

Őszintén bevallom, hogy ez a megszólítás egymással ütköző gon-

dolatokat ébreszt bennem. Mert miről is van szó?

Ha magamba nézek, ha képzeletemmel végigfutok életemen, mindig a vádlottak padjára ültet lelkiismeretem. Bennem is küzdött és küzd ma is egymással a jó és rossz, az erény és a bűn, és nem mondhatom, hogy bennem mindig a jó győzedelmeskedett és győzedelmeskedik a rossz fölött. De gondolom, hogy ezzel nemcsak én vagyok így, hanem a beszédemet hallgató testvérek is, és hasonlókat fogalmaznak meg önmagukkal kapcsolatban. Igaz ehhez bizonyos alázat és helyes önismeret szükséges.

A rosszat, a bűnt, és annak szomorú következményeit nemcsak magunkban tapasztaljuk, hanem sokkalta inkább másokban, sokkalta inkább környezetünkben.

Mennyi testi-lelki nyomorúság forrása az emberi gonoszság, a bűn növekvő, szennyes árja, a bűnös szenvedélyek pusztító örvénye! Gondoljunk csak a kegyetlen zsarnokokra, akik kezéhez milliók, százmilliók vére tapad. Gondoljunk csak azokra a népek sorsát irányító, a világ és régiók békéjéért felelős vezetőkre, akik hadüzenet nélküli háborút folytatnak, és addig bombázzák ártatlan emberek településeit, házait, amíg akarják, vagy amíg elavult fegyverkészleteik raktárai ki nem ürülnek.

Gondoljunk a szörnyű merényletek kiagyalóira és végre-hajtóira! Gondoljunk a hidegvérű gyilkosokra, akik gátlás nélkül oltják ki az emberi életet, akik áldozataikat élve eltemetik el. Gondoljunk a fehér-galléros bűnözőkre, a tulajdon elleni

bűnökre, a mindennapos lopásokra, rablásokra.

Ma is a bűn mocsarában fet-reng a világ, és semmi jel sem mutat arra, hogy életünk a kereszt irányába fordulna.

Mindezt azért említem, mert itt kezdődik sokak nehézsége, amely Keresztelő János szavai nyomán el-lentmondást ébreszt.

Ha Jézus azért jött a földre, hogy elvegye bűneinket, miért élünk itt és most a bűn egyre növekvő víz-özönében? Miért nem jött el "Noé bárkája, mely egy új világot zár ma-gába?" Lehet, hogy oktalanságot mondok, de megkérdem: miért on-totta vérét akkor Jézus? Ha ez nem volt elegendő ahhoz, hogy egy bűn-mentes világot teremtsen. Vajon a modern erkölcsi Babelben nem kell-e kudarcnak minősítenünk Jézus megváltó halálát? Mennyivel szebb, megváltottabb lenne életünk, ha nem kellene félnünk egyház és nemzetel-lenes erők tényeresétől, újabb egy-házüldözéstől. Ha nem kellene fél-nünk robbantásos merényletektől fegyveres rablásoktól, lakásunkat feltörő betörőktől és megannyi más erőszakos bűncselekménytől.

Ha most megkérdoznénk Jé-zust, vajon mit válaszolna felvetett nehézségeinkre, kételyeinkre?

Valami ehhez hasonlót: Egyet-érték veletek abban, hogy sokkal szebb lenne az emberiség, s nemze-tetek élete, ha a bűn sötétsége helyett a jóság, a szeretet ragyogna kéklő égboltján. Sokkal békésebb lenne életünk, ha nem ropognának fegyve-rek, nem robbannának bombák sehol e világban, ha próféták több ezeréves

álma, jövendölése valóra válna, és a gyilkos fegyverekből ekevasat ková-csolnának.

De a mennyei Atya **szabad-nak, szabad akarattal rendelkező lénynek teremtette az embert. Nem akarta, hogy az ember is ösz-tönös lény legyen. Nem akarta és nem akarja, hogy az emberek nélkü-lőzzék a jó és rossz, az erény és bűn közötti választás szabadságát. Azt akarta, hogy a jóért való küzdelem, a rossz feletti győzelem révén valósít-suk meg az ő akaratát, a testvériség világát itt a földön.**

Az Úr Jézus megváltó halálá-val csak a lehetőségét akarta megte-remteni ahhoz, hogy fogyatkozzék a bűn és gyarapodjék a szeretet.

Sokan nem élnek a Jézus által adott nagyszerű lehetőséggel. Azt gondolják, hogy a tudományos tech-nikai haladás, a biológiai fejlődés önmagában is elegendő ahhoz, hogy kiemelkedjünk az erkölcsi mocsár-ból. Ez egyszerűen nem lehetséges! Önmehtagadás, akarati erőfeszítés, kegyelmi segítség nélkül nincs igazi erkölcsi felemelkedés. Amíg az em-berek elvetik a szeretet parancsát, s nem hajlandók eddigi életükön vál-toztatni, nem hajlandók bűnbánatot tartani, addig marad ez a mai állapot.

Jézus csak azok számára lesz "Isten Báránya" aki elveszi bűneiket, akik Hozzá fordulnak őszinte szív-vel. S őszinte alázattal, őszinte bűn-bánattal maguk kérik, hogy vegye el bűneiket. És ha egyre többen lesznek ilyenek e hazában, akkor egyre tisztá-bb, szebb és boldogabb lesz saját, s nemzetünk élete is. Amen

F. F.